

கமாயிருந்தது. இவர்கள் சபையிலே சேர்ந்த சில நாளைக்குப் பின்பு சொன்னதென்னவெனில், தாங்கள் கிறதுநாளைக்கு மாத்திரம் அந்தக் கூத்திப்பெண்களை விட்டுப் பரிந்திருக்கவேண்டியதாக்கு மென்றெண்ணின்து மல்லி முற்றுப்பிவர்களை விட்டுப் பரிந்திருக்கவேண்டும் பெண்மன்பை விளங்கிக்கொள்ளவில்லையென்றும், அப்படியே விளங்கின துண்டானால் அந்த வேண்டியிலேதானே தாங்களைக் கெட்டிக்காற்களாயாவில்லைருத்தியைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமென்று தூஞ்சொள்ளுர்கள். காரியங்களிப்படிக்குழுமிப்பிக்கொண்ட படியினாலே இதை அயர்த்திப்போவேதற்கு(பிற்முமலும்)நானும் போசைப்பண்ணி எல்லாருமாருமிக்கக் கூட்டங்கூடுமெடு செய்து ஒவ்வொரு ஆம் அவனவனுக்குப் பிரியமானபடியேயால் வொரு பெண்ணைத் தெரிந்து எல்லாருமியைத் தக்கதாய் அவர்களைப் பிரஸ்தாபமாகக் கிறில் துமார்க்கமுறைத்தபடியே கைப்பிடிடத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அவர்களோடே சேர்ந்திருக்கத்தமற்றும் பெண்சாதி பின்னைகளுக்கு அவனவனே கூடியமட்டும் சீவனத்துக்கெதுவும் வழிபண்ணவேண்டுமென்றுக்கேட்டுக்கொண்டோடு. சாங்கள் இராசாவின் முன்மாக்கிரியைப் பின்பற்றக்கூடியவர்களானபடியினாலே இராசாவிடத்திலே “இதைப்பற்றியும்முடியவை ஸ்னமென்னவென்றும் தொடர்ந்தாம்.” இராசா பிரத்தியுத்தாரமாக்கன் செய்திருப்பனம் நல்லதுமானங்களேற்றுக்கொட்டு நாங்கள் நாம் பெண்சாதிகளாய் வைத்திருக்கத் தலுக்குப் பேரில் ஒருத்தியைச் சொந்தப்பெண்ணாக ஊராயியக்கைப்பிடித்துக்கொண்டார். அவர்களில் ஒருத்தி நான் கைமபெண்ணாகவிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அரண்மையையிட்டு ஓரிடத்திலேத் தனித்திருக்கப்போனால். இவன் இராசாவின் பின்னைகளை எல்லாய் அணைத்துநடத்தி இராசா ஒன்றாக்குக் கவலைப்படாதபடிக்கு அவருடைய சமுச்சாரத்தின்காரியங்களைத் தனம்பாமற்சாமார்த்தியமாய் நடத்தினவளானபடியினாலே இவன் தனியே வாசமாயிருப்பது சரியல்லவென்று அநேகர் புத்திசொல்ல அவனுக்காகத் துக்கித்தார்கள். நாங்களும் அது திறமல்லவென்று அவனுக்குப் புத்திசொன்ன போது, அவன் சொன்னதென்னவென்ன, இராசா எங்கவில்லைராய்த்தியைத் தமது சொந்த மனியாகத் தெரிந்திருக்கிறவிடத்தில் நானும் இருக்கச் சம்பவித்தால் ஒருவேண் இராசா என்னியத்தியம் பாவஞ்செய்ய சோதிக்கப்படக் கூடுமென்று சொன்னதினாலே அவனியே வாசமாயிருப்பது நல்லதென்று நாங்களு மொத்துக்கொண்டோம். இராசா இவ்விதமாகத் தம்முடைய நடத்தித்தையை மாற்றினதினாலே அரேகம் பெண்சாதிக்கண்ணுக்கையைவர்களும் எங்களெண்ணம் போல ஒவ்வொருத்தையை மாத்திரம் தெரிந்துகைப்படித்துக்கொண்டார்கள். ஓத்தொந்தரைகளுக்குப் பின்பு இவ்விடத்திலேயெலாம் யொழுங்காய் நடந்துவந்தன.

(ஆனாம் வரும்.)

இலங்கைத்தீபக கிறிஸ்து சமயோற்பவவிநுத்தாந்தம்.

THE HISTORY OF CHRISTIANITY IN CEYLON.

(Translated from the “Friend”)

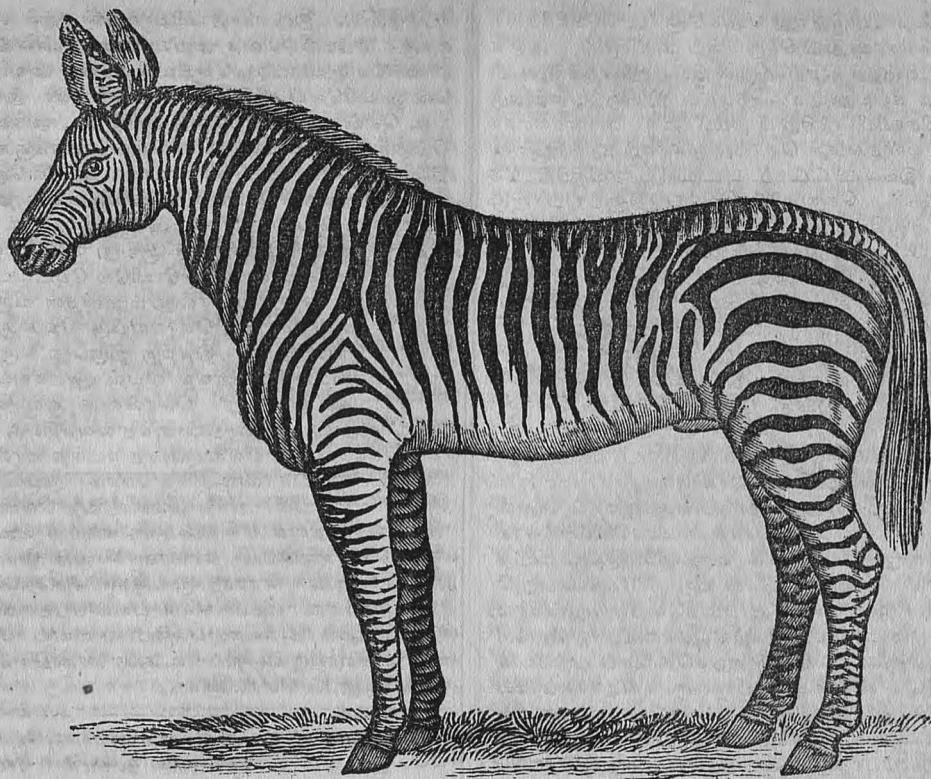
யாழிப்பாணத்தை உலாந்தாக்காரர் (Dutch) பிடித்தாண்ட பொழுது அவ்விடத்தில் பிறங்கிள்கண்ண் (Franciscans,) சேசுர்த்தில் (Jesuitz,) தோமினிக்கன்ஸ் (Dominicans,) என்னுமல்லிசைகளினுள்ள (சடி) அல்லது (நிய) தேசிகரியுந்தார்கள். யாழிப்பாணநாடு வலிகாமட் (Walligamo) வடமராட்சி (Waddermarathie) தெம்மராட்சி (Tenmaratchie) பச்சிலைப்பள்ளி (Pachelapally) என நான்குபிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. வலிகாமம் டிஸ்திரிக்கில் (District) (பிச) உலாந்தாக் கோவில்களுண்டு. அவைகளிற் தெல்லிப்பழையிற் ('Tillipally) கோவிலதிக பிரதானமாயிப்பொழுது அமேரிக்கன் மிசியோஸ் தலங்களிலொன்றுமிருக்கின்றது. அது பெரிய கட்டுவேலையாய் அதிவிரண்டு வரிசையான துண்ணிச்சூரி, அகிகோவி

லுக்கயவில் சேசுர்த்தில்குருமாராற் கட்டுவிக்கப்பட்டவீடுஞ் சிறப்பானமுற்றமும் புரோசனமுள்ளதோட்டமுண்டு. (தச்சாடுச) ஆண்டு ஆவணிமாததீதில் பால்தியல் (Baldeus) என்பவர் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை இந்நாடுகளிற் போகித்துவந்தார். மறுபடி (தச்சாசுக) ஆண்டு தைமாதம் ஊராவர்களிற் (மில) பேர் தேவானுமான அல்லது ரூஞனுமான திரவியமாகிய சக்கிறமேந்தை அனுபவித்தார்கள். சித்திரைமாதத்திற் சக்கிறமேந்தை அனுபவித்தவர்கள் (மரு) பேரும், அப்போதகரவிடத்தைவிட்டுப்பற்பட்டமுதல் (கம) பேரளவுக்குங் கூடினர்கள். (தச்சாசுடும) ஆண்டில் அவர்களில்தாபித்திருந்த பள்ளிக்கூடங்களில் (து) பின்னைகள் அளவுக்குப் படித்தார்கள். அவர்களில் (சாஅடி) பேர்மாத்திரங் கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் சத்துசாரத்துக்கடுத்த யாதொரு கேள்விக்கு மறு மொழிசொல்லத் திராணியுள்ளவர் களாயிருந்தார்கள். சிலவேளைகளிற் கோவிலிற் பிரசங்கங்கேட்குப் படி (உத) பேரளவுக்கு வந்து கூடுவார்கள். இக்கோவிலிலும் மற்றுங் கோவில்களிலும் கழுமரங்கள் நாட்டப்பட்டு அவைகளிற் சேசுர்த்தில்குருமார் பிரதானபெருநாட்களில் இரட்சகர் பட்டபாட்டையும் அவரடைந்த மரணத்தையும் விவிலியவிலுள்ள மற்றுங்கதைகளையும்பற்றியவருத்தமானங்களை ஏற்பங்களின்று சனங்களுக்குக்காட்டினர்கள்.

மல்லாகம் (Mallagam) என்னுங் கோவிற்பற்றுக்காருக்காலத்துக்குள் ஒரு மலதிருத்து (Magistrate) இருக்குமிடமாகி அவ்விடத்திற் செங்கல்லினுற்கட்டப்பட்டு அதற்கருகாக ஒரு வீடுமூண்டு. மல்லாகத்தில் இப்பொழுது ஒரு டிலத்திக்கட்டகோடுண்டு. (District Court.) இக்கோவிலைப் பறங்கிக்காரர் கட்டிவைக்க உலாந்தாக்காரர் முற்றுக்க கட்டிமுடித்தார்கள். இவ்விடத்தில் ஸ்தாபித்திருந்த பள்ளிக்கூடத்தில் (உ) பின்னைகளும், ஞாயிற்றுக்கிழமைத் தேவாராதனைவேளையில் (ந) பேரும் வந்து கூடுவதுண்டு.

மயிலிட்டிக் (Mylitti) கோவிற்பற்றிவே (தகு) அல்லது (தச்சா) சணங்கள் பிரசங்கத்துக்கு வருவதுண்டு. இக்கோவில் கல்லாற்கட்டப்பட்ட ஒரு பெரிய கட்டுவேலையாயிருக்கின்றது. இவ்விடத்திலெலாரு உபாத்தியாரும் (எங்கும்) பின்னைகள் படிக்கிற ஒரு பள்ளிக்கூடமுமிருந்தது.)

சுத்தசங்கிதம்பொறி தீவுக்காழி. வதொட்டுவிகப்பட்டத்தியுதிப்பினிமையிந்பாத்திரங்களாற் கித்தமுருக்கழுத்தியபோதன் செவ்விருத் தீதியுகிருதியில்தீவுக்கு வருவதையென்றும் சொன்னால் சொல்லுகிறே மருந்துவர்கள் அதிவிரண்டு வரிசையான துண்ணிச்சூரி அகிகோவி வராமுங்காய் நடந்துவந்தன. போன்மெங்கொலுகிறதோ பொய்யன்றானான் ஞானிகளும் வரிசையாம்பொருடுகளென்ற மீண்டும் மருந்துவர்கள் (அருணேதயம்)

விலங்கியல்.

(Brief descriptions of the most remarkable animals that inhabit the Earth illustrated by cuts on a comparative scale.

THE ZEBRA.

இம் மிருகத்தின் பருமம் கழுதையிற் சற்றே பருத்தும், அது அருவம் குதிரையைப்போலுமிருக்கின்றது. இம்மிருகத்தில் இருக்க உண்டு. அதினுடைய நிறம் கருவரிகளொழுக்காக இடையிடைப்படர்க்க வென்மையாவிருக்கின்றது. அது ஆபிரிக்காவிற் சுஞ்சரிக்கின்றது. அதினுடைய சாங்கம் மெத்த வடிவாவிருக்கிறதினால் வடிவுள்ள காந்திகான் மிருகத்தினில் அதுவும் ஒன்றிருக்கிறது. அது தின்கிறது கழுதை, குதிரை, கோவேறு கழுதை முதலானவை தின்கிறதைப்போவருக்கும் சுத்தமான வைக்கோவிலும் காய்க்க விலைகுழுமகளிலும் நித்திக்கரோன்னிலும் தேவை அதற்கு மிகப்பிரியம். அதினுடைய தொன்மை என்னசாங்கமென்று சொல்விக்கொள்கூட்டாது. அதின் தொனி அஞ்சற் குழவின் பெருக்குக் குச் சற்றே சார்ந்ததெனச் சிலரென்னுகிறார்கள். இம்மிருகம் பலருக்கும் கூவென்கிறதுண்டு. இதுவுமோ மெத்தத் துஷ்டியும் குதமாவிருக்கின்றது.

பஞ்ச நீந்திரக் குதை.

சுக்கிரலாபதக் கிரம், அல்லது கட்டிப்பேறு.

[ஈசம். பக்கத்தினின்று.]

PANCHA-TANTRA-KATEI.

(Sugarlapam, or the art of making friends.)

மான் சொல்லுகிறது, மித்திரா, ஏன் கும்மாவிருக்கிறும்? என் உடைய தன்மைச் சீக்கரமாயறுத்தென்னை விடுவி. ஏனென்றால் சுக்கடாலுத்திற்கிடேகிதர்களுடையிழுந் தவன் கைபோலுதவுகிற களென, சம்பும் ஆம், சீ சொல்வதெல்லாம் மெய்யே, ஆனாலும் எனக்கு இன்றைக்கு விரததினமாகையால் நான் இந்தத் தோல் வலையைத் திண்டமாட்டேன், நான்கு என்ன சொன்னாலும் கே

ப்பேன், கிடேகிதலுக்காக நான் பிரான்னை விடத்தக்கவரென்று சொல்வி அதன் கண்ணுக்குத் தப்பிப்பிக்காண்டங்கேயோருள்ளீதுக்கூடாது. பிறகு காசம் இராத்திரிக்கு மான் வரலில்கூடியன்றதைத் தேடுமிபொருட்டு இங்குமங்குந் திரிந்துகொண்டு அங்கே வருகையில் அந்த மானின் அவளதையைப் பார்த்துக் கேட்கிறது, கிடேகிதா, உணக்கு இந்த அவளினை திட்டமிடேன், மான் இது உன்னவார்த்தையைக் கேளாமையால் வந்த பலமென, காகம்-உன் கூட்டாளியாகிய சம்புகளென்கே போனானே, மான் என்னுடைய இறைக்கியைத் தின்பதற்காக இங்கேதான் ஒனித்துக்கூடாண்டிருப்பானே, அதைக் கேட்டுக் காகம்-தனக்கிதம்பண்ணுகிற மித்திரஸ் பேச்சைக் கேளாத வலுக்கு விபத்துக்கீக்கரமாக வரும். பின்னும் அவன் சுத்திருப்புக்குச் சந்தோஷம் வருவிக்கிறான்ச் சொல்விக்கொண்டிருக்கை பிற்கொல்லுக்கார்களைப்பொருளாக தடியை எடுத்துக்கொள்வூர அவனைப் பார்த்துக் காகம் ஆங்குச் சொல்லுகிறது, மித்திரா, சீ இப்போது மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு செத்தவணைப் போலக் கிடம்தால் அவன் உண்ணைப் பார்த்து நீ செத்தாயென்றென்னிசொன்டு கட்டிய வலையை அவிழ்த்துச் சுருட்டி வேறேரிடத்தில் வைக்கப் போவான். அப்போது நான் கந்துகிறேன். அதைக் கேட்டமாத்திரம் சீ மிகவும் விரைவாயொட்டம் பிடியென்று சொல்வித் தான் அப்படியே போய்யாக மானின் கண்ணைக்குத்திருக்கொண்டிருக்கத். இதற்குள்ளே அந்தக் கொல்லுக்காரன் மாணிப்பார்த்து இது செத்துதென்றெனிக் கட்டியிருந்த வலையை அவிழ்த்தோரிடத்திலொன்றுக்கக் கட்டி வைக்கப் போனான். காகம் அதைப் பார்த்துச் சக்கேதப்படிக்கத்த மாண்வதைக் கேட்டவுடனே ஒட்டமீடித்தத். அதைக் கொல்வ நினைத்துக் குடியானவன்து மூடையிலிதி ஏற்பு அது பதிலிருந்த நரிமேற்பட்டிரந்தது. ஆகையாற் புண்ணியமாவது மிதுதியானால் அதன்பலதுடேனே உண்டாகிறதென்று சொல்விப் பின்னும் எவி இப்படி மாலுக்கு நரி கிடேகம் போல் உண்ணுறவு உபயோகமன்றெனக், காகம் உண்ணைத் தின்றால் எனக்குப் போதுமா? சீ பிளைத்திருக்கால் நான் சித்திரகிரிவணைப் போலக் கூகமடைவேனென்று உண்ணப்பை விரும்புகிறேனெனப் பின்னும் இறணியகன் சீ எனக்குப் பகைவன், உண்ணுடனே ரான் கிடேகம்பண்ணுகிறதில்லை, ஏனென்றால்,

SUPPLEMENT TO THE

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

வ. புத்தகம். சுத்திகை. யசு.] கூனாசு (ஸ்ரீ). ஆடி. உக, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, July, 21, 1842. [VOL. II. No. 14.

(Versification of Daniel iii.)

தானியேலின் தீர்க்கத்தினம் நம். அதிகாரம்.

முத்திரைப்பலவி.

மகராசராசனுரை தேமெட்

கெபுகாத்தேங்க

ரசகராசபோகானுரை பாடும்.

அநுபால்லவி.

த. மகராசராசன்பாடேல—நகர்வாசுடிபண்மணி
முகுடாகிமல் ஸ்ரீபண்ணி—ஏல்மாலைமாபண்ண
மஞ்சிரிகளோடிபல—தந்திரிகள் குடுவர
வின்தைகவிளாண்புடை—சிந்துகவிளாடிவர
மத்தொழுரைசாடு—தங்கையுழுருடுகள்
எத்திரைசாக்குறிடுற—மிக்கொவிதொஇதர
மண்டலீக்ரைருடு—எண்டிசாமுசமு
மண்டுக்காகாங்பல—கண்டபாலருகழு
மகரா.
சுராங்கள்.

உ. பத்தரைமாந்துத்தங்களு—சுத்தமணியிலஷ்கப்ப
பகவுவெண்ணஞ்சிரி—கனக்கிலையத்து
பதுமுழினோமன்—சுதுரிதொகாவிலிங்ன
அத்திசிங்காரலங்கா—ரதுவித்துமேனனப்
பத்தியில்மணிகணி—ரைத்தெளிமினுவ
ரத்தினமிடையிடை—வைத்தழுகொழுக்ய
வைபொற்சிலையத்துருட்—செம்பொன்னெல்லிவிடு
வம்பர்கரருகழுஞ்—கும்பிட்டினறஞ்சவிட்டு
பாலேராடு—சிப்பரானநா—பாலாதாழுவரு—பாலனு
குரு—நாதன் ஓசெனபுகாத நேசன்மத—குதுஞ்சனாவல்
வாசனுகிறி. மகராச.

ஈ. தட்டுகுநாகசுரம்—பம்மைகின்னரய்க்கிதீப்
கெமயிகமுழுங்கத்—தும்புரொவிகினம்பச்
கந்துவகைக்கர—வத்திக்கைபயதார்கள்
கித்துரகர்மற்றுங்—கத்துகடலுலகோர்
தத்துமணதிடை—பத்துப்பனுஷ்ஜி
துத்தியமொடுபர—வத்தனியுப்படசீ
சாதுரா மேஷா ஆபேந்—நேநேகீ எனுமகத்வ
பூசர்மறுக்கமன்—வேக்கினங்கொதிக்கத்
துவிலாவுபமரி—மேவிலுமுவரவர்—வேவுவேக கதி—தாகதேயேவி
பிச—சீசுநரங்கா—நாகனுஞ்சாரு—ஊரங்குதிச்சன—நாததே
னெனு. மகராச.

க. சுந்தராத்தர் எரி—பக்தமிகடையேதேவ
மைந்துதலுமுகிக்கு—சிந்தையுடலுவங்
சுற்றிநெடுபகநேசா—உற்றுபன்றன
குற்றினமுறிமனம்—இற்றுமிகவெருவித்
கண்ணெனாலுவியெழு—மண்ணவர்புகழிய
தண்ணவினிடுதெறு—பண்ணவர்தமைமகிழ்
குத்தியஞ்செய்துதேவ—பத்திரேவும்மிகென்ற
கெந்துதுகிரவேவின்—கத்தன்மக்கமைகனு
குரார்பாவினர்—யாரும்பூத்ரர்ப—அரினமது—பாரினேகி
பவர்—தொண்டராமினா—தண்டரேனுமழு—வண்டுபோவி
ரென—விண்டராசரிக. மகராச.

AUSPICIOUS OCCURRENCES—No. 4.

"The lost Tribes of Israel found."

(Continued from page 158.)

Palestine, or the land of Canaan, was "the glory of all lands,"—a land flowing with milk and honey." "The eyes of the Lord our God were upon it from the beginning of the year, even unto the end of the year." This

goodly land was for centuries in the possession of an unworthy race, the descendants of "Ham the father of Canaan."—The "seven nations" of Canaan rendered themselves vile in the sight of God by their "abominable idolatries." As these nations were "greater and mightier" than the children of Israel, they never could have been dispossessed of their glorious inheritance, had not God, from whom they had apostatized, risen up against them. "The land is defiled, therefore do I visit the iniquity thereof upon it, and the land itself vomiteth out her inhabitants." This language of the unchangeable God himself, may be regarded as an appropriate expression of his abhorrence of idolatry in all ages, and of his determination to destroy idolaters.

On rooting out the seven great and mighty nations of Canaan and planting the tribes of Israel in their place, the Lord gave them special instructions and solemn warnings, (as may be seen in the seventh chapter of Deuteronomy,) to beware of falling into the sins of idolatry, for which the Canaanites were to be driven out.

But notwithstanding these instructions and warnings, the tribes of Israel also apostatized from their God, who had put them in possession of the fairest inheritance on earth. Their fatal apostacy from the true God was manifested by their frequent practice of idolatry,—which in the language of scripture, was styled, *sacrificing unto devils, and not to God*, Deut. xxxii: 16, 17. Here commenced that fearful controversy between God and the children of Israel, on the subject of idolatry, which was continued through a period of eight or nine hundred years, and which led to the expulsion of the ten tribes which composed the kingdom of Israel, and at a subsequent period, to the other two tribes, which composed the kingdom of Judah.—These tremendous judgments, first upon the Canaanites, and then upon the Israelites, for their idolatries, is a subject that demands the serious consideration of every reflecting Hindu, when he sees that God in his providence, has struck a deadly blow at every idolatrous Government in India, and when he reads in the oracles of truth, that the decree has gone forth from the throne of God in favour of his Son, whom he has set upon his holy hill of Zion, "*The nation and kingdom that will not serve thee shall perish; ye those nations shall be utterly wasted.*" Psalm: ii: 7, Isaiah: ix: 12. But my business now is with the ten tribes, which, for their idolatries were driven from their inheritance,—a remnant of which Dr. Grant supposes he has found upon the mountain tops of Kardistan.

We have an account of the captivity of these tribes, in 2. Kings xvii: 6-18. "From this time," says a learned writer, "we hear no more of the ten tribes, nor is it known whether any of their descendants are in the world at present, though it is thought by many that there is a remnant in some region yet unvisited." This is a point of deep interest, and one on which the christian world has been much divided. The question is important, not only in its bearings upon the children of Israel, but also upon the whole gentile world. It seems indeed to involve the truth of scripture, and the fulfilment of a series of prophecies relating to the kingdom of Israel. Specimens of these prophecies may be seen in Isaiah xi, 10-16, Ezekiel xxxvii, 21-28, Hosea ii, 1-23. The importance attached to this subject has, at different periods, induced many, with great diligence, to search for the remnant of these lost tribes; and the cry has often been heard, Lo here, and Lo there, they are! but no satisfactory or abiding evidence has yet been given that they have been found; and their concealment has produced very different effects upon different minds. The infidel has found an argument against the inspiration of the Bible. Not a few have adopted a rule for interpreting the language of Scripture, which will allow the prophecies respecting Israel, to be fulfilled only in relation to the *spiritual* Israel, or gentile church. Others have been held in doubtful speculations in regard to the whole subject of Israel's return from their long and dreary captivity. But "it is the glory of God to conceal a matter" till the set time for revealing it shall arrive, and the faith of his people be sufficiently tried. It is not surprising that many are slow of heart to receive the evidences alleged by Dr. Grant in support of his position, that he has found the lost remnant; especially must this be the case with those whose views of the system of prophecy respecting Israel, may be disturbed by such a discovery; for the discovery cannot but awaken the thought, that a more literal construction than has hitherto been admitted, must be given to the language of prophecy on that, and many other kindred subjects.

But before the public mind can be fully satisfied as to the existence of the long sought remnant, the evidence must be overwhelming and palpably unanswerable. It is therefore highly interesting to know, that Dr. Grant, after visiting his native land, has returned, in company with two other

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

MARRIAGE.—Married at the Fort Church on Thursday the 14th inst. by the Rev. S. J. D. ONDATCHIE, Colonial Chaplain, Rev. PETER BACHELOR of Negapatam to Miss M. TWIDDEY. The bride and bridegroom immediately after breakfast left for Pt. Pedro whence they embarked for Negapatam the same afternoon.

Abduction.—A serious case of assault, robbery and abduction took place in the Town on Saturday evening last. The female who was carried away is the daughter of a respectable native. The young woman has been recovered. A warrant has been issued for the apprehension of the parties concerned in this outrage.

BATTICALOE.

We rejoice to hear by late accounts from Batticalao that the Lord is still carrying on his work in that place. 88 heathens have been baptized, most of them heads of families of the first respectability; 13 more Veddahs from Batticalao, have been added to the church; 3 persons, baptized many years since, but who always lived as heathens, have publicly renounced their errors, and 27 Roman Catholics, have recanted before the congregation, since the first of January last. We are also given to understand that there are many candidates for baptism, and a number of Roman Catholics, preparing to throw off the trammels of Popery, and become Bible christians.

FROM DINIGUL.

We have had a wonderful storm of rain, thunder and lightening and 4 persons were struck in one house—3 killed instantly. I have seen them, but discover no marks of violence. The 4th is, I hope, recovering. Life was gone in the others before I saw them.

Communicated.

OVERLAND INTELLIGENCE.

ENGLAND.

Parliamentary.—A most important communication was made by Sir Robert Peel on the 18th May to the House of Commons with reference to the distress prevailing in the manufacturing districts of England.

It was the intention of Her Majesty, through the medium of the Bishops and Clergy, to recommend to her faithful subjects a general subscription in favor of those persons who were suffering from the distress generally prevalent in those districts. On the 24th of May, we find that Sir R. Peel declined in the present state of affairs to offer to the House any further information on the subject of India, in which statement it appears that all parties seem to have acquiesced.

It appears that a magnificent steam Frigate named the *Acbar* left Gravesend on the 15th May bearing the pendant of Commodore Pepper of the Indian Navy. She is expected to arrive at Singapore in 85 days.

A frightful accident has taken place on the Versailles rail-way when 83 persons were killed and 43 wounded. We also regret to notice a fearful conflagration at Hamburg. It is supposed that property to the amount of about 7 millions have been destroyed.

Attempt to assassinate Her Majesty.

It is our very painful duty to state that, on the evening of the 30th May, an attempt was made on the life of our most gracious Sovereign the Queen.

About a quarter past six Her Majesty was returning from her accustomed airing in the Park, in an open barouche, accompanied by Prince Albert, and attended by Colonel Arbuthnot, the equerry in waiting, when just as the royal party were passing the spot on Constitution-hill, where Oxford made his murderous attempt during the year before last, a young man, John Francis, stepped forward, presented a holster pistol at Her Majesty, and immediately fired, fortunately without effect. The assassin instantly thrust the weapon into his breast, and in a moment afterwards was secured, and conveyed under the charge of Col. Arbuthnot, to the Palace lodge. From thence he was taken to the police station in Gurdener's lane, and was almost immediately afterwards taken to the Home office where the privy council assembled in great haste. Both Houses of Parliament at once adjourned and the utmost excitement and consternation ensued. After a short examination, the prisoner was committed for the night to Tothill Fields Bridewell.

The examination of Francis, who is not yet twenty years of age, was resumed on the 31st and terminated after a lengthened investigation, in the committal of the prisoner to Newgate charged with "High Treason."

Judging from what is stated to have been given in evidence, the act of discharging the pistol appears to have been an almost instantaneous one, and the greatest extent of the witnesses' evidence is, that it was pointed in the direction of the carriage, but none of them can say positively whether it was pointed at Her Majesty. It, however, distinctly appears that the pistol exploded, but as yet there is not the least evidence to show that the weapon was loaded with ball, and although strict search has been made in the neighbourhood of the spot where the outrage took place, no traces of a pistol ball can be discovered.

Though the proceedings before the privy council were kept as private as

possible, there is no doubt but that an attempt on Her Majesty's life was made by the miscreant Francis, on Sunday, the day previous to his apprehension, as the Queen and Prince Albert were returning from attending divine service at the Chapel Royal, St. James' palace. Mr. Pearson, a wood engraver, states, that on Sunday afternoon, about two o'clock while walking in St. James's park, he saw the Royal carriages, containing Her Majesty, Prince Albert, and suite, approaching towards him from the direction of the Chapel Royal, and when near to the little gate leading out of the drive into the Green Park, he saw a young man who was standing near him with his back to the rails, pull a pistol out of his breast and as the Queen's carriage passed, present the weapon at it, but whether he pulled the trigger he could not positively say. At any rate the pistol did not go off, and no sooner had the carriage passed, than the individual returned the weapon to his breast. Mr. Pearson having unfortunately a most serious impediment in his speech, may account in some measure for his not having raised an instant alarm. He admits also, that he at first considered the exhibition of the pistol was out of a frolic, and not seeing any police man near, he considered the party would be out of sight before he could make persons understand his meaning. Mr. Pearson was shown the pistol taken on the prisoner, when he expressed his firm belief that the weapon was the same, and also identified the prisoner as the man who had attempted to use it. It appears also, that on Sunday evening Mr. Dewsbury, the treasurer of the cordwainers' benevolent fund, waited upon Sir P. Laurie with two young men of the name of Pearson, printers, residing at Castle-street Holborn, who stated that about two o'clock of that day, as Her Majesty was riding through the Mall in the Park, they saw a man draw a pistol and aim at the Queen, and overheard him express a wish that he had shot the Queen. Sir Peter sent the parties with a note to the Hon C. A. Murray, master of the household who referred them to Sir J. Graham, and on Monday about two o'clock they were examined by Police Commissioner Rowan.

Her Majesty had been made acquainted with these particulars before taking her accustomed airing on monday, but with the firmness and courage which belong to Her Majesty's character, she determined, to use the language of Sir Robert Peel, "that she would not be confined as a prisoner in her own palace" while she had taken the generous precaution of suffering no other female life to be exposed to danger but her own. This noble trait in the disposition of the Queen was admired to by Lord Portman in the House of Lords and by Mr. W. Lascelles in the House of Commons. The latter observed "I wish to state a fact that has come within my own knowledge. I have learnt that Her Majesty, having reason to apprehend that an attempt would again be made on her life, with that noble and generous conduct characteristic of her, would not permit her usual female attendant to accompany her (loud cheers.) Although this might have been understood from what has fallen from the Right Honourable Baronet, yet as this noble and generous act was performed with respect to a person, so nearly and dearly connected with me (Lady Portman) I could not help expressing the fact to the House (loud cheers.)

Mr. Francis, the father of the villain, is a man of irreproachable character, and has for many years been a machinist at Covent Garden theatre. The prisoner is a carpenter by trade and having had an altercation with his father has been living for the last twelve months in and about the neighbourhood of Litchfield-Street, Marylebone, doing jobbing carpenter's work. It is highly satisfactory to know that not the least suspicion appears to exist in the minds of the authorities or of those engaged in getting up the prosecution that the prisoner had accomplices, and up to this time, his motive for committing the atrocious act appears to be quite inexplicable, the circumstance of the previous attempt on the Sunday, however showing it to be a cool and premeditated one.

Since this attempt upon her life, the Queen has appeared as usual in public daily. The Parks continue more than usually crowded, and Her Majesty is invariably greeted with loud cheers. On the first of June, both Houses went up to St. James with a joint address, to which the Queen returned the following.

"My Lords and Gentlemen;—I receive with most heartfelt gratification the loyal and dutiful address from the two Houses of Parliament. I am thankful to the Almighty for his merciful care in protecting me from this danger and humbly rely on the good Providence of God in preserving me from every danger. Firm in this trust, and sincere in the desire to promote the happiness of my people, I am comforted and supported by this renewed assurance of your devotion and attachment."

AMERICA.

From a Correspondent dated New-York, March 11, 1842.

Wonderful Progress of the Temperance Reformation.

The doctrine of Christ's second advent.

Since writing you last, there have been several interesting topics of a general and public character, which have engrossed more or less attention. In the first place, the Temperance movements on the Washingtonian plan as I will term it, has had an astonishing extension of late. You are aware that this was begun by a little company of drunkards in a grogshop in Bal-

more about 2 years ago. The *pledge* is against all intoxicating liquors. It is mainly conducted by the Reformed Inebriates. Societies under various names, such as, Washingtonian, Martha Washington (for the Ladies) Marion and others, besides local names. They hold their meetings in cities twice a week. There are sixty meetings per week in this city. The addresses are generally made up of experiences, which are often told with thrilling effect. For instance, one of the reformed in New Haven went out to a neighboring town on a Sunday evening to hold a meeting. The house (a church) was crowded with an attentive audience—one fact in his experience was briefly as follows. “I went home on a certain night determined to put into execution the horrid purpose of killing my wife. I had fortified myself with eighteen glasses of brandy which I had drank in quick succession and then taking an axe, I entered the door of my house where were my wife and children and aimed a dreadful blow at my wife; it missed her head and struck her arm. I lifted the axe high for another blow, but before it fell, she sprung beneath my arms and the axe flew over her head, and out of my hands. One of the children seized it and ran out of the house. The next morning I awoke full of forebodings at what would be the result of my murderous intentions and horrid conduct towards my innocent wife, but she divulged it not, she complained not, she said nought to me, nor to this day have her lips opened upon my awful crime or her jeopardized life; and not till this moment have the deeds of that night been related.”

These experiences most commonly relate to the sufferings of the poor wife and children, though not unfrequently to the inebriate himself, especially, if he has sunk a property, abused promising talents—laid in the gutter or watch-house, or had the delirium tremens. Many of these speakers speak well, and a few are instances of good oratory. Ladies attend the meetings and here, it is not seldom that 40 or 50 pledges are taken in an evening at one place, and there are a good many societies. The organization of a society in a country or factory village, not unfrequently embraces in a short time all or nearly every drunkard within the place. The distillers in this city are groaning for want of patronage and orders. The 1500 distillers of Pensylvania are reduced to 15. Tavern keepers sell but little strong drink. And these movements are all over our country. And it is an interesting fact that many reformed drunkards stop not there; but now that their easily besetting sin is conquered, they pursue the victory over all their sins and become renovated in heart and at once enter heartily into the service of Christ.

One poor little deformed boy in our streets was taken into a Sunday School. He made great improvement, but soon his health failed. As he lay upon his dying bed, his father observed that he was crying for a long time and asked him why he wept. He said to his drunken father with great earnestness and affection—“Father, won’t you stop drinking rum?” It was more than the poor man cou’d resist. He went immediately and joined the Washington Temperance Society. He came back and told the little sufferer, who for a while was overjoyed; but soon after he began to weep again. His father repeated the question “what is the matter with my son?” He replied, “it made me happy, father, when you joined the Temperance Society, but then I thought you ought to repent before God and ask his forgiveness so that he might bless you and save you, and father, won’t you kneel down by my bed and pray?” Again, the father was overcome. He knelt and prayed and ever since has given good evidence of being a new man and is very efficient in carrying on the Temperance cause. There are a few incidental evils attending this movement. It is often very apparent that the speakers in these meetings relate their experience in a manner intended to raise laughter, and that they have very little sense of shame. They also think, in some instances, that none but they understand the subject or is qualified to speak upon it, and also that the cause of Temperance was born with their reformation. But a more serious evil results from the ultra views of a few leading Temperance men in relation to the use of wine at the communion. Mr. Delevan believes, and I think; publishes a periodical for the express purpose of disseminating the idea, that the wine used by our Lord and intended by him for our use contained no alcohol. And notwithstanding the most able men in our country are out in opposition to him, yet the error has spread considerably and I fear will spread still further before it comes to a head. The substitute made use of is various, as it must be, when the convenience of men guides the selection. Another subject, not of general, but of intense interest so far as it is believed is, the second coming of Christ. There is an association of ministers of various denominations (and laymen I believe) organized for the purpose of disseminating their views, and this is effected by publishing a paper called the *LITERALIST*, and by preaching, and now and then a book is got out. I have attended two of their Sunday evening Lectures; they were given by an Episcopal Minister, and related to the Chronology of the Bible. I am not able to express an opinion upon the correctness of his calculations. He certainly had spent much labour upon the subject and I should think understood its merits as well as others. But his conclusion namely that Christ is to re-appear in 1847 or 1845 or with others 1843, I don’t feel to justify. Whether it is spreading or not I am unable to say, but so far as it is believed, it takes strong hold of the mind.

ADVERTISEMENTS.

JOHN NICHOLAS BASTIANSZ and PHILEMON ALEXANDER JANSZ beg to announce to the Ladies and Gentlemen at Jaffna, that in September next, they intend to open a Tailor’s shop in a house in the town, in the fourth division, having eight subordinate tailors to the establishments under their superintendence.

The work entrusted, to them, such as gentleman’s coats, caps, &c. &c. Ladies’ dresses, bonnets, stays, &c. &c. will be delivered at the time promised, charges as usual, and excepting thread, country tape and country buttons they must be supplied with the other requisites.

One month’s credit allowed for the payment of their bills.

J. N. Bastiansz and P. A. Jansz further beg to lay copies of the following testimonials, and trust to realize the patronage and encouragement of the public of Jaffna, in their undertaking.

“This is to certify that John Nicholas Bastiansz has been employed by me for the period of eighteen months as a Tailor, and I have to inform all such as may employ him, that he is a steady, as well as a proficient man to his trade.”

(Signed)

Jaffna 27th. June 1842.

MARY STOREY, Dress Maker.

“The bearer of this Philemon Jansz was our Tailor upwards of three years—last year being chiefly sick, we had to get another in his place. He is a neat worker, can make either dresses for Ladies or Children. I paid per month 18 shillings or Rds. 12 during the time he was able to serve us.”

(Signed)

January 29th. 1842.

MARY PERCIVAL.

Jaffna 11th. July 1842.

NOTICE.

Mr. Francis Toussaint begs to inform the Public that he has for sale at his Commercial Room in the Main street, Pettah, Superfine shooting gunpowder in Canisters of a pound each at two shillings per Canister for ready money.

Jaffna, June 15. 1842.

அறிவித்தல்.

மெலைர் பிரான்சில் தொடேசன் அவர்கள், சகலருக்கும் அறிவித்தொவது வேட்டையராட்சித் தற்கால் உயர்ந்த தறவழி வெட்டமருந்து ஒவ்வொரு முதல், சப்பங்கிள் சாயங்கிள் நித்தீந் தல்லேகித் தகட்டுற் செய்த களில் தெரண் அன்ற செப்புகளில் அடக்கப் பொழுது நான்வேல் அவருக்கு வங்கிருக்குதென்றும், யாழ் பெராணம் வெள்ளோமலுஷிருக்கும் பெரிய தெருவுக்குச் செரிந்த கொமமர்சல் ராமெலை தும் வருத்தகசாலையில் களிலிதர் என்று செப்பொன முக்கு ஹரண்டு சிலீங்கு வீதமாகக் கையேற்கின்கு விற்கவைத்திருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாணம் சீதாரியில் துமாசுட்டு. ஆனி ரூ. மஞ்சு

CONTENTS.—அடவணை.

	pages.	
Historical sketch of the Pandian kingdom	165	பாண்டிவன நாட்டுத் தரித்து
Life of Mohammed	ib.	மக்மதுவின் சுதித்திரம்
Missionary Enterprises in the South Sea	166	தெச் சமூத்திரத் தீவில் நடந்த தகட்கடி
The History of Christianity in Ceylon	167	இலங்கைத் தீபக் கிழிலிது சமீபந்திரத் தீவில் நடந்த தகட்கடி
Communications	168-170	மேற்பவுக்குத்தாந்தம்
The Zebra-Pancha Tantra Kaittei	171	கடுதங்கள்
The great Astrologer—A Story	172	விலங்கியல்—பஞ்சதங்திரக் கடத்
Versification of Daniel iii	173	தூரகதை—பழுமொழி
Auspicious Occurrences No. 4.	ib.	தானியேலிக் தீர்க்க.
Answers to Correspondents	174	புதின சங்கதிகள்
Summary of News	175	174